

I

*De eerste dag van een nieuw leven – Papieren rozen – De Eros
van Piccadilly: een prutser! – Spoken uit het verleden*

Op de morgen na Guy Fawkes Night werd ik wakker zonder 'o... hell'-gevoel, maar wel met het sterke vermoeden dat ik iets belangrijks vergeten was. Ik kon maar niet bedenken waarom ik zo idioot gelukkig was.

Het leek een gewone dag: grijs, een beetje druilerig, met de geur van de Guy Fawkes Night-vuren nog in de lucht. Brandlucht. Kruit en vuurwerk.

Het had allemaal iets te maken met dat gelukkige gevoel. Als ik me nu maar kon herinneren wat...

Toen dook er als een duveltje uit een doosje een Guy Fawkes-pop in mijn herinnering op. Ik zag hem in een oud pak van Vincent Farley op een brandstapel in vlammen opgaan. In mijn hoofd klonken de ongelofelijke woorden die Vincent gisteravond zo verontschuldigend had uitgesproken: 'Ik hou van je. Het spijt me.'

Ik hou van je. Ik hou van je! Ik hou van je!!! Vreugde en Blijdschap probeerden me met vrolijke vingers uit bed te kietelen, maar ik bleef liggen en kon alleen maar denken: het is wáár. En daarna: of toch niet?

We hadden opiumsigaretten gerookt, Vincent en ik, en ik wist uit ervaring wat voor grapjes die dingen met je geheugen konden uithalen. Voor hetzelfde geld had Vincent me verteld dat hij blij was naar Parijs te gaan, omdat hij me dan een paar weken niet hoefde te zien. Dat 'ik hou van je' was misschien niets meer geweest dan een sliertje opiumrook dat m'n hersens binnengekronkeld was. Maar misschien ook niet...

De ellende was dat ik daar geen zekerheid over zou hebben tot Vincents beloofde brief zou arriveren. Wat nog dagen kon duren als hij in Frankrijk werd gepost. Barst.

Ik gooide de dekens van me af. Het was in de kamer net zo kil als op andere morgens en dat maakte het nog moeilijker te geloven dat dit een speciale dag was. De eerste dag van de rest van mijn leven. Pardon, de eerste dag van een níeuw leven.

Ik sneed een boterham en ontbeet in mijn nachthemd. Ondertussen probeerde ik na te denken.

Om zekerheid te krijgen, zou ik naar Robbie kunnen gaan, omdat die de indruk had gewekt iets te weten van Vincents geheimen. Maar nee, Vincent had me gezegd niemand iets te vertellen. Als hij dat tenminste gezegd had...

Geërgerd propte ik de rest van mijn boterham in mijn mond en ging me aankleden. Hier kwam ik niet verder mee. Twijfelen, piekeren, jezelf blij maken met een dooie mus, je afvragen of die mus wel echt dood was, daar schoot je niks mee op.

Ik kon maar beter gaan lopen, zoals ik dat voor de vakantie ook gedaan had om niet te hoeven denken. Een fikse ochtendwandeling zou me in staat stellen Vincent en alles wat er gisteravond gebeurd was, uit mijn hoofd te zetten tot er zekerheid kwam.

Mooi voornemen, Adrian Mayfield. Ik stapte de deur uit, begon te lopen en dacht vervolgens aan niets anders dan Vincent Farley, zeker anderhalf uur lang.

Heel Soho leek bevolkt te zijn door mannen die elkaar af wilden troeven in een 'wie-lijkt-het-meest-op-Vincent-Farley?'-verkiezing. Ze liepen voor me over straat op precies dezelfde manier als Vincent altijd liep, of staarden me vanuit portieken aan met zijn frons. Ik zag er zelfs een uit een kapperszaak komen met Vincents donkere, krullende haar.

Om hun te ontlopen, besloot ik naar Bond Street te gaan, een chique winkelstraat die een publiek trok van louter rijke, koopzieke vrouwen die vást niet op Vincent zouden lijken. Het was vergeefse moeite. In een etalage van een hoedenwinkel zag ik precies de hoed die Vincent meestal droeg. Iets verderop passeerde ik een apo-

theek die me herinnerde aan het laudanum dat Vincent de laatste dagen gedronken had om zijn zenuwen te kalmeren. Ik begon iets harder te lopen, op de vlucht voor prettige en onprettige herinneringen. Twee dames, zo behangen met bont en sieraden dat je je afvroeg wat ze hier nog deden, bleven vlak voor me stilstaan en wazen naar de etalage van een kunsthandelaar, waarin een schilderij van een Egyptische farao stond tentoongesteld.

‘Zie je dat, Margaret? Ik probeer Frederick al weken over te halen het voor me te kopen. Wist je trouwens dat hij nu in Parijs exposeert, Vincent Farley?’

Ik gaf het op en droop met een hoofd vol Vincent af richting Piccadilly.

Zonder echt op het verkeer te letten, stak ik de rotonde over en bleef staan bij de fontein midden op Piccadilly Circus, waar een aluminium Eros zijn pijlen afschoot over de hoofden van koetsiers en omnibuspassagiers. Ik stelde hem in gedachten de vragen die me bezighielden.

En, Eros, heb je raak of mis geschoten? En als je raak geschoten hebt, wie heb je dan geraakt? Vincent? Ons allebei? Of alleen mij?

Het beeld antwoordde niet en richtte zijn pijl op een oude bloemenverkoopster die met haar mand aan de arm teruggeschuifeld kwam van een plaspauze. De prutser.

‘Bloemen, m’neer? Uchum.’

Ik hoorde een dwingend kuchje ter hoogte van mijn knieën en keek omlaag. Daar zat, weggedoken onder een grote mannenpet, een andere bloemenverkoopster die de najaarskou trotseerde. In haar in mitaines gestoken handen hield ze een met mos gevulde mand vol kleine rozencorsages.

‘Een bloemetje voor uw meisje, m’neer? Een mooie roos? Vooruit, m’neer, u bent verliefd, dat kan ik zien. Koop een van mijn rozen, m’neer. Ze verwelken nooit.’

Ze haalde met stompe, maar handige vingers een corsage uit de mand en hield hem me voor. Pas nu zag ik dat de rozen niet echt waren. Ze waren gemaakt van dun stijfelpapier, zo knap en verfijnd dat ze nog mooier waren dan echte rozen. De bloemblaadjes waren

bijna doorzichtig en hadden zachte, melkachtige kleuren: wit, geel en roze. De stengels waren omwikkeld met lint en hadden frisgroene blaadjes, waar met een mesje nerven in gekerfd waren. Het waren volmaakte rozen: de droom van een kweker, geperfectioneerd door een kunstenaar. Als Trops ze gezien had, zou hij er armenvol van gekocht hebben.

‘Ze zijn maar ’n halfpenny per stuk, m’neer. En denk eraan: elke roos die je aan de voeten van Eros koopt, brengt geluk!’

Ik hoefde niet overgehaald te worden. Ze had gelijk, ik was verliefd, en verliefde mensen wilden geluk, rozen, hele manden vol!

Ik schudde mijn portemonnee leeg en legde de inhoud op de stoep voor haar voeten. ‘Zo, kijk maar eens hoeveel rozen dat zijn.’

Ze zette grote ogen op en begon, even handig als ze daarnet een roosje uit de mand gevist had, mijn penny’s te tellen. ‘Dank u, m’neer... vijf, tien, twintig... dat zijn veertig rozen, m’neer.’

Ik zocht op mijn gemak mijn rozen uit: tien roze, tien witte en twintig gele. Het waren er zo veel dat ik ze nauwelijks in mijn handen kon houden, maar dat gaf niet. Hoe meer rozen, hoe meer geluk. Aan de voeten van Eros deed ik een stille, plechtige belofte. Als er vanavond een brief van Vincent op me lag te wachten, zou ik hem elke dag een brief met een roos sturen. Een papieren roos uit Londen voor mijn allerliefste in Parijs.

Alle machtig, was ik een hopeloos romantische kwal of niet?

Een glunderende bloemenverkoopster en een driekwart lege mand achterlatend, daalde ik voorzichtig de treden van de fontein af. Ik moest geen bloemen laten vallen. Het zou zonde zijn als er straatvuil op kwam.

Ik hoefde nog maar twee treden te nemen, toen een bekende stem plotseling ‘Nee, maar! Charlie!’ riep.

‘O, hell!’

In één ongecontroleerde beweging strooide ik de rozen uit over het trottoir. Witte, gele en roze bloemen dwarrelden neer en landden op de stenen, op een ouwe krant en naast een hoop paardenvijgen.

Ik bukte me om te redden wat er te redden viel en plukte een corsage tussen een paar glimmend gepoetste schoenen uit. De eige-

naar ervan knielde ook en overhandigde me een witte roos, die nu eerder grijs dan wit was.

‘Een roos voor Charlie Rosebery.’

Ik pakte hem met een zuur gezicht aan. Ik had gelijk gehad toen ik deze Eros een prutser noemde. Als zijn idee van een romantische morgen een ontmoeting met je vroegere pooier was, kon hij zijn boog beter inleveren.

Meneer Taylor stond op en keek toe hoe ik de rest van mijn rozen uit het stof redde, leunend op een elegante wandelstok als een dandy uit een toneelstuk. Hij droeg een lichtgrijs pak en een hoge hoed en was in een piekfijn humeurtje.

‘Rozen zijn rood en viooltjes blauw. Charlie knijpt in je portemonnee en zegt: “Ik hou van jou”,’ rijmelde hij. ‘Wat hebben we jou lang niet meer gezien, jongeheer Rosebery! We waren al bang dat je iets naars overkomen was... Of dat je een gespreid bedje had gevonden in Kensington en je je nu te goed voor ons voelde.’ Hij lachte luchtig, alsof het allemaal maar een grapje was.

‘En nu ik je zo zie, wed ik dat het het laatste is. Zo veel rozen! Hij moet je wel erg goed betalen, Charlie!’

Ik klemde mijn vingers om de stelen van de bloemen. Ik kon hem wel slaan, maar ik dacht niet dat dat verstandig zou zijn. Uit mijn tijd in The King’s Arms kende ik de verhalen van meiden die hun pooier hadden laten barsten en met wie het slecht afgelopen was. Alfred Taylor was nou niet het type dat je in een achterafsteegje kreupel liet schoppen, maar ik wist dat hij wel op andere manieren onaangenaam kon worden.

Met moeite wist ik een lachje op mijn gezicht te toveren dat pijn aan mijn tanden deed, zo zoet was het. ‘Ik heb het druk gehad, Alfred.’

‘Dat zal best! Geen bezoekje kon eraf. En als ik de jongens bij je langs stuurde, was je nooit thuis. Je moet me vertellen wat je al die tijd uitgespookt hebt, Charlie!’

Hij pakte me met een vanzelfsprekende bezitterigheid bij mijn arm en leidde me bij de fontein vandaan.

‘We moeten bijpraten. Ik heb je al weken niet meer gezien, Charlie, en je weet dat ik om m’n jongens geef. Loop een stukje met me op, dan kun je me alles vertellen. Nee, ik weet het goed gemaakt:

Bob geeft 'n klein feestje met William, Freddy en de rest. Ga mee. Dan zie je de hele club weer eens.'

'Nee... maar... ik moet...'

Ik probeerde tevergeefs zijn spraakwerval te stuiten. Het was niet de bedoeling dat ik nee zei, zo veel was duidelijk.

Misschien was het ook maar het beste om gewoon braaf mee te gaan. Ik had gisteravond al een aanbod geweigerd van een huis-knecht die mijn bloed wel kon drinken, ik had geen zin om nog meer vijanden te maken. Als ik het slim speelde, zou ik hun vragen misschien kunnen ontwijken en na vandaag voorgoed uit hun leven kunnen verdwijnen. Dan begon mijn nieuwe leven morgen in plaats van vandaag. Maar dan ook echt.

Ik volgde meneer Taylor over Piccadilly, met mijn armen vol rozen als de loopjongen van een bloemist, terwijl hij doorkletste alsof we de beste vrienden ter wereld waren.

'Wat een gelukkig toeval dat we elkaar hier troffen, hè? De jongens zullen zó verbaasd zijn als ik met je aankom! Ze zijn met z'n allen naar de rolschaatsbaan. Nee, het is niet nodig meteen al op de bus te stappen. Laten we een eindje wandelen. Piccadilly is zo heerlijk op zo'n mooie dag als vandaag.'

Ik wilde zeggen dat het mij nog niet opgevallen was dat het een mooie dag was en dat hij hem er niet mooier op maakte, maar ik hield wijselijk mijn mond. Voor meneer Taylor was Piccadilly, zo wist ik, elke dag mooi en dat kwam niet door de interessante architectuur of de smaakvolle etalages. Het waren de jongens, de geheime attractie van het trottoir.

Piccadilly was het paraderrein van de knullen die geen lijst met dure klanten hadden. Ze waren te jong, te oud, te puisterig of te beschilderd, te ordinair en misschien ook te ziek voor een klantenkring met geld en smaak. Maar ze waren goed genoeg voor dat spelletje van kijken, keuren en toch maar niet kopen, dat een wandelingetje door het centrum van Londen nét dat pikante tintje gaf.

Maar niet voor mij. Ik kuierde, zo op het oog op mijn gemak, achter meneer Taylor aan, maar de enkele jongens die zo vroeg al op pad waren, zweefden als spoken aan me voorbij. Spoken uit een duister verleden. Ik keek naar hun gezichten die uitdagend lachten of je aankeken met een blik die alleen een ingewijde begreep,

en vond hen niet om aan te zien zo lelijk. Ik haatte hen, omdat ik donders goed wist dat ik ooit – wat nou ‘ooit’, een paar weken geleden nog – een van hen was geweest. Hun gezichten waren spiegels en wat ik in die spiegels zag, beviel me niet. Het waren de spiegels van een lachspiegelpaleis uit de hel. In plaats van een rozig verliefde jongen met zijn armen vol rozen, toonden ze me ’n loensende, opgedirkte hoer met grijpvingers en zweren op z’n lul.

Ik was blij toen meneer Taylor eindelijk besloot op de bus te stappen. In het gezelschap van vijf zakenmannen was er geen gelegenheid te praten over de dingen waarover hij wilde praten. Ik stapte bij de rolschaatsbaan uit zonder één geheim verraden te hebben. Tot dusver was alles goed gegaan.

II

*Rolschaatsen – Ome Bob trakteert – Geen doorsneebruiloft –
‘Meneer Rosebery’ – Mijn ‘getuigen’ –
Het betere gooi- en smijtwerk*

Meneer Taylor betaalde twee shilling voor onze kaartjes, wimpelde het aanbod rolschaatsen te huren tot mijn teleurstelling af en nam me mee naar de baan, waar het een enorm lawaai was. Over de gladde houten vloer rolden honderden wieltes: heren en jongedames die figuren reden en kinderen die vlug als water tussen de paren door schoten, soms gewapend met een hockeystick. Op de balustrade speelde een orgel opgeruimde, rammelende wijsjes. Aan de kant stonden mensen te praten of hun rolschaatsen onder te binden.

Meneer Taylor zocht zich, beleefde excuses mompelend, een weg naar voren. Het was zo druk op de baan dat we Bob en de anderen niet direct konden ontdekken, maar toen meneer Taylor een lange jongeman met de souplesse van een panter tussen de schaatsers door zag glijden, stak hij zijn hand op en wuifde. Een paar tellen later stond Bob Cliburn bij ons, net als de rest van de Little College Street 13-club, op Nettles na. Ze zagen er allemaal rood, verwaaid en uitgelaten uit en ik vroeg me af wat ze te vieren hadden. Waarschijnlijk was Bob er weer in geslaagd een klant een pond of honderd lichter te maken.

‘We dachten wel dat je zou komen!’ zei Sidney tegen meneer Taylor. Hij sloeg zijn armen aanhankelijk om diens hals om in evenwicht te blijven.

‘Maar we dachten niet dat je hém mee zou brengen,’ vulde Bob hem aan, met een blik op mij waar melk zuur van zou worden.

‘O, maar wees niet boos op hem, Bob. Kijk, hij heeft bloemen meegebracht.’

Freddy graaide een handvol uit mijn armen. 'Rozen! Dat had je nu niet moeten doen!'

Hij begon ze ijverig uit te delen en even later had ieder van hen een corsage op zijn borst, behalve Bob, die weigerde mee te doen aan de grap.

Ik kon er ook niet om lachen. Het welkom stond me niet aan; dat van Bob niet, maar dat van Freddy eigenlijk nog minder. Er wás iets. Ze moesten me niet. Ik had ze laten barsten en dat pikten ze niet. Je eigen stand hoorde je niet af te vallen, hoe laag die ook was.

Ik schoof onopvallend een stukje naar Sidney toe, die zich altijd het minst van de rest aantrok. Hij hing nog steeds om de hals van meneer Taylor en probeerde hem de baan op te trekken. Zo te merken had hij een paar glaasjes te veel op, wat hem altijd erg aanhuldig maakte.

'Kom mee, Alf. Freddy en ik willen je leren rolschaatsen!'

Meneer Taylor sputterde lachend tegen, maar Bob trok zijn portefeuille en haalde er met een breed, gul gebaar een pondsbiljet uit.

'Vooruit, Alfred, je bent toch geen ouwe vent? Charlie, ga rolschaatsen voor 'm huren en haal er voor jezelf ook 'n paar. Van het wisselgeld mag je straks een fles gin voor ons kopen. Hup, rennen!'

Hij mikte het opgevouwen biljet tegen mijn neus en in mijn poging het te vangen, liet ik voor de tweede keer mijn bloemen vallen. Ome Bob trakteert. Als ik al niet op mijn hoede geweest was, dan was ik het nu wel. Bob was me veel te vrolijk. Hij en Freddy wilden me met hun zogenaamde joligheid uit de tent lokken, want ze wisten dat ik er niet tegen kon om als pisaal behandeld te worden. Ik wist dat ook en twijfelde of ik het lang vol zou houden. Ik moest oppassen dat ik er niks uitflapte waar ik spijt van kreeg. Dat zou nog knap lastig worden.

Terwijl ik aan de kant van de baan de riempjes van m'n rolschaatsen vastmaakte, reed meneer Taylor, ondersteund door Sidney en Freddy, zijn eerste wankele rondjes. Het was een bedrieglijk vrolijk, onschuldig tafereeltje: een jonge oom die zijn neefjes op een uitje trakteert. Slechts een select groepje bezoekers van de rolschaatsbaan zou

de schijn doorzien. Voor de meesten waren ze gewoon een groepje knappe, goedgeklede jongens dat plezier had.

'Kom op, Charlie! Doe mee!' riep Sidney naar me, toen hij en meneer Taylor voor de derde keer langsrolden.

'Ja! Of kun je soms niet rolschaatsen?' schreeuwde Alfred Wood over zijn schouder.

'Beter dan jij!' schreeuwde ik terug en ik zette de achtervolging in. Zo rond m'n elfde had ik zo vaak op rolschaatsen gereden dat het elke keer weer een vreemd gevoel was geweest gewoon met mijn voeten op de grond te staan. Ik had de anderen dan ook zó ingehaald en slalomde behendig tussen het groepje door.

'Charlie heeft vleugels,' zei Sidney.

'Natuurlijk heeft hij die,' zei meneer Taylor, die zich net overeind kon houden nadat een jongetje met een hockeystick hem was gepasseerd. 'Hij is verliefd.'

'Verliefd?' Ik hoorde Bob achter me een geluid maken dat het midden hield tussen een proest en laatdunkend gesnuif. 'De stomme hufter is verliefd?'

Ik haastte me dat te ontkennen. Ze hadden niks te maken met Vincent en mij. Bij hen was ik een heel andere jongen dan ik gisteravond was geweest toen Vincent me vasthield en kuste. Adrian Mayfield en Charlie Rosebery waren twee verschillende personen. Ze móchten elkaar niet eens.

'Maar die rozen dan?' vroeg Alfred Wood sluw. 'Die had je toch niet voor ons meegenomen?'

'Natuurlijk niet,' zei Bob, 'die steekt 'ie vanavond in z'n haar als ze gaan dineren bij Kettner's of weet ik waar. Hij is de teef van 'n rijke vent, dat zei ik je toch?'

Zo snel dat mijn wiertjes bijna slipten op de gladde vloer, draaide ik me om en prikte een vinger in zijn borst.

'Luister!' schreeuwde ik. 'Ik ben niemand z'n teef en zeker niet van...' Ik slikte de rest van mijn zin in.

Op Bob Cliburns gezicht verscheen een grijns alsof ik hem een kerstcadeautje had gegeven.

'O jee, heb jij even een probleem!' zei hij.

Ik kon zo gauw geen weerwoord bedenken. Dus bleven we tegenover elkaar staan als een stel kwaaië straathonden. Achter ons

dreigde een opstopping van rolschaatsers te ontstaan. Freddy pakte me bij mijn arm en trok me met hem, Sidney en meneer Taylor mee, weg van Bob.

‘Met hem moet je niet praten,’ zei hij. ‘Bob gelooft niet in de liefde, maar wij wel, hè Sid?’

Sidney, die bezig was meneer Taylor voor te doen hoe je pootje over moest rijden, keek even op: ‘Uh-huh.’

‘We gaan jou helpen. Hoorde ik je nou zeggen dat je niet zeker wist of hij van je houdt?’

Ik mompelde iets als: ‘Gofferdomme, bemoei je d’r niet mee’, maar Freddy liet zich daardoor niet ontmoedigen.

‘Heb je ’m al gevraagd of hij met je wil trouwen?’ vroeg hij, ogenschijnlijk doodernstig.

‘Ga een ander voor de gek houden!’ Ik staaarde hem aan om te zien of hij het meende. Het leek er wel op, hoewel je dat met Freddy nooit zeker wist.

‘Waarom niet? Alfred hier heeft ’t al eens gedaan.’

Ik gaapte nu meneer Taylor aan, die zijn blik even van zijn voeten afwendde om me een bevestigend knikje te geven.

‘Jij, getrouwd?’

‘Ja, en wat is daar voor raars aan? ’t Was de mooiste dag van m’n leven. Ik heb nog nooit zo gelachen.’ Het lukte hem met hulp van Sidney een sierlijke bocht te rijden.

‘Maar het was natuurlijk ook geen doorsneebruiloft, met de bruid in ’t wit en zo. Ik droeg rood.’

Ik vergat dat het onverstandig was om op de rolschaatsbaan niet vóór je te kijken en struikelde over een klein meisje dat op de houten vloer smakte en een keel opzette. Pas toen haar moeder klaar was me de mantel uit te vegen, was ik over mijn verbazing heen.

‘Dus jij bent een keer getrouwd met een kérel?’

‘Jazeker, en afgezien van het feit dat ’t een enorme grap was, was het ook wel romantisch. Eeuwige trouw, een huwelijksnacht, wittebroodsweken. Vreselijk huisje-boompje-beestje, vind je niet?’

Ik wist niet wat ik vond. Ik probeerde me Vincent voor te stellen die me een ring aan mijn vinger schoof. Huisje-boompje-beestje? Dat zou mij een zorg zijn. Zolang het maar huisje-boompje-beestje met Vince was.

‘Vraag hem om een verlovingsring,’ adviseerde Freddy me, er lustig op los fantaserend. ‘Zo’n mooie gouden met ’n diamant erin, als ’t even kan. En laat dan jullie initialen d’r in graveren: C.R. en...?’

‘Dat zal hij je nooit vertellen,’ zei Bob. ‘Hou maar op met proberen, Fred. Hij zal je z’n naam niet doorgeven. Hij is veel te bang dat-ie z’n vangst dan met ons moet delen.’

Hij kwam naast me rijden, zodat we – Sidney, meneer Taylor, Freddy, hij en ik – nu een lange keten vormden, waarvoor de andere schaatsers op de baan moesten uitwijken. Hij stak zijn arm door de mijne en klemde hem vast, zodat ik aan hem vastgeklonken zat. Freddy deed aan de andere kant, iets minder pijnlijk, hetzelfde.

‘Hij is nooit echt een van ons geweest, weet je,’ ging Bob verder, zijn bleekgroene panterogen samengeknepen tot spleetjes. ‘Voelde zich altijd beter, menéér Rosebery met z’n dure kunstvrienden in Kensington! Maar hebben wij daar ooit ’n cent van gezien, Fred? Eén miezerige rotcent?’

‘Nee, dan is Nettles anders,’ zei Freddy, nog steeds vriendelijk, maar ik had allang door dat Bob en hij onder één hoedje speelden. ‘Die zit nou met ’n vent in Napels en stuurt ons elke week een leuke cheque. Denk je dat hij slimmer is dan Charlie hier, Bob?’

‘Of minder gierig?’

Bob gaf een valse kneep in mijn arm. Ik rukte me woest los.

‘Jongens! Jongens!’ riep meneer Taylor met een onecht lachje. ‘Geen ruzie!’

‘We maken geen ruzie, Alfred,’ zei Bob zoetsappig. ‘We herinneren Charlie d’r enkel aan dat-ie niet boven z’n stand moet trouwen. Dat soort huwelijken is nooit gelukkig als je je oude vrienden vergeet, dat weet je toch wel? Je moet ze altijd ’n stuk van de bruidstaart geven of ze staan op in de kerk als de dominee vraagt of d’r bezwaren tegen het huwelijk zijn.’

Hij grijsde over m’n hoofd naar Freddy. ‘Heb ik dat mooi gezegd of niet?’

‘Gesproken als ’n dichter. Nou, Charlie, snap je wat Bob bedoelt? Je bent je getuigen iets schuldig.’

Tot dat moment had ik het allemaal nog gepikt. Ik had me door Taylor mee laten voeren, hoewel ik eigenlijk naar huis wilde om een brief aan Vincent te schrijven. Ik had met engelengeduld mijn nieu-

we leven nog een dag uitgesteld. Ik had me hier op de rolschaatsbaan voor de lieve vrede als een lulletje rozenwater gedragen. Maar ze moesten niet denken dat ze me konden chanteren!

Ik had nee gezegd tegen Palmtree, ik zou godverdomme nee zeggen tegen hen.

'Luister, ik ben niemand wat schuldig!' Mijn stem kwam boven het lawaai van het orgel uit dat een maniakaal opgeruimd variétéwysje speelde. De rolschaatsers zwermden om ons heen. 'Als d'r hier lui zijn die 'n ander iets schuldig zijn, zijn jullie het! Ik had jullie gisteravond allemaal voor zestig pond kunnen verlinken aan de markies van Queensberry en nou spijt 't me dat ik het niet gedaan heb!'

'Wát?' vroeg Bob Cliburn.

Zijn stem kwam niet boven het orgel uit, maar ik zag aan zijn mond wat hij zei. Een woest, gesist, gespuugd 'wat'. Een 'wat' dat je duidelijk maakte dat je nu moest maken dat je wegkwam, of als eerste een oplawaai moest uitdelen.

Ik koos voor het laatste.

Bob had me ooit eens een smerige peut in mijn maag verkocht en die kreeg hij nu terug. Omdat hij op wieltjes stond, kon hij zich niet schrap zetten en rolde met een flinke vaart naar het midden van de rolschaatsbaan. Waar toevallig net een knulletje zijn hockeystick ophief om de puck te raken...

Het resultaat leek zo uit de betere gooi- en smijtsènes van een kerstmusical afkomstig. De hockeystick raakte Bob in zijn knieholte. Hij ging onderuit, met zijn benen in de lucht. De jongen sloeg met open mond de onverwachte gevolgen van zijn slag gade. Bob kwam met een klap op de harde houten vloer terecht, schoot door en ramde een groepje van drie meisjes dat net wiebelend en giebelend het eerste rondje op de rolschaats aflegde. Ze gingen onderuit als kegels. Meegesleept door een kluwen rokken, gekouste benen en petticoats gleed Bob naar de overkant van de baan, waar hij tot stilstand kwam tegen de houten omheining. Hij hees zich wit van woede overeind, zonder te letten op de hulpkreten van drie verformfaaide, bont-en-blauwe vrouwspersonen. De jongen met de hockeystick die te midden van zijn vriendjes stond te schaterlachen, werd met één armzwaai opzij gemaaid.

Ik besloot niet af te wachten wat er verder zou gebeuren. Het léék grappig, maar een boze Bob Cliburn was allesbehalve grappig. Hij leek op een panter in meer dan alleen zijn uiterlijk. Panters hebben eergevoel. Een panter zet je niet voor schut. Een panter háát het om voor schut gezet te worden.

Ik had nooit gedacht dat ik nog eens zo veel profijt zou hebben van het feit dat ik goed kon rolschaatsen. Ik was buiten voor iemand van de Little College Street-club me had kunnen tegenhouden. Met mijn rolschaatsen nog aan, maakte ik dat ik wegkwam.

Dóórrijden. Wegrijden. Zo hard als je kunt.

Nooit stilstaan.

Wat er ook gebeurt, niet stilstaan!

Prima motto.

Ik rolschaatste zo snel als ik kon weg van mijn oude leven. Richting nieuw leven. Vandaag begon het. Niks morgen. Ik was het beu om te wachten. Ik had een hele zomer zitten wachten tot het beter werd, nu moest het maar eens klaar zijn.

Het nieuwe, geweldige leven van Adrian Mayfield zou vandaag beginnen en het zou een leven zijn met Vince. Niet met Bob, Freddy, meneer Taylor of wie van dat stelletje hufters dan ook. Ze hadden ongelijk. Ik trouwde niet boven mijn stand. Het zou een goed huwelijk zijn. Met een trouwdag die de mooiste dag van mijn leven zou zijn. Ook al moest ik de bruidegom met tien paarden de kerk in slepen en de getuigen eigenhandig wurgen.

III

Mijn eerste liefdesbrief – Een drukke dag – Liefde, maar dan gecodeerd – De volle laag Mary Ann – De tweede verrassing in twee dagen

Tussen de middag lunchte ik uitgebreid in de City van Bobs geld en dronk een stevig glas port op mezelf: de overwinnaar. Ik had het allemaal achter me gelaten: de afgelopen zomer, de kerels, het geld, de chantage. Ik was weer een eerlijk leven gaan leiden en had nu mijn beloning: Vince. Waarschijnlijk. Maar van twijfels wilde ik even niets weten. Dit was de laatste pagina van het verhaal, waarop de held en de heldin elkaar in de armen vallen, de oudoom een kapitale erfenis nalaat en de verloren zoon terugkeert uit den vreemde. Eind goed, al goed. Voor eeuwig.

Na mijn lunch reed ik rondjes door het centrum, tot het tijd was om naar mijn werk te gaan: een avond poseren voor de studenten van de Slade Art School.

Het werd de langste poseersessie uit de geschiedenis van de schilderkunst. Elke minuut was gevuld met gedachten aan Dove Sams conciërgehok, waar wel-niet, wel-niet-misschien een brief van Vincent op me lag te wachten.

Toen de studenten dan eindelijk hun kwasten in de terpentijn zetten, had ik besloten dat er géén brief voor me klaar zou liggen. Op dingen die je heel graag wilt, moet je niet te veel hopen, dan gebeuren ze niet.

Het werkte blijkbaar, want bij mijn thuiskomst stak Sam een brief in de lucht. Het handschrift herkende ik direct, ook in het zwakke licht van het conciërgehok. Het adres was in grote haast neergepend, maar bleef leesbaar, aangezien Vincent gewoon niet

slordig kón schrijven. Ik voelde me warm worden, alsof ik net een grote mok chocolademelk leeggedronken had.

‘Goed nieuws, m’neer?’ vroeg Sam, die mijn blijdschap wel gezien had.

‘Beter dan goed!’ riep ik, maar bedacht toen dat Vincent deze brief óók geschreven kon hebben om me mee te delen dat hij niets gemeend had van wat hij gisteravond had gezegd. Zonder Sam goedenacht te wensen, stooft ik naar boven, de vijf trappen op, naar mijn kamer. Binnen scheurde ik de envelop open en las de brief terwijl ik tegen de deurpost leunde. De eerste woorden stelden me meteen gerust:

Liefste Adrian,

Wat is het vreemd om mijn brief zo te beginnen, maar ik doe het toch, omdat er geen betere aanhef bestaat: je bent me lief. Ik schrijf je nu, op de morgen van mijn vertrek op mijn kamer, midden tussen de hutkoffers. Als ik het op de boot zou doen, zou het nog een paar dagen duren voor je mijn brief zou ontvangen en ik denk niet dat je zo lang wilt wachten!

Het spijt me dat ik op een moment als dit weg moet gaan. We hadden langer moeten praten. Ik ben bang dat ik je in de war gebracht heb en kan me niet meer goed herinneren wat ik tegen je heb gezegd. Maar laat er over één ding geen twijfel bestaan: je bent me dierbaarder dan wie ook. Ik kan me geen groter geluk voorstellen dan je gezicht weer te zien en als dit gevoel tussen mannen liefde is, dan is het liefde.

Ik moet nu stoppen, omdat Palmtree binnenkomt om de koffers te halen. Zodra ik in Parijs ben, zal ik je het adres van mijn hotel telegraferen, zodat je mij ook kunt schrijven.

Ik neem je in gedachten met me mee.

Het ga je goed. Schrijf me,

Vincent.

ps Pas goed op deze brief. Laat hem niet in verkeerde handen vallen.

Ik las de brief nog eens, en nog eens, totdat ik me er na controle van alle woorden, komma's en punten, van verzekerd had dat er stond wat er stond. Toen liep ik naar de tafel en legde de eerste liefdesbrief die ik ooit ontvangen had, op het kale hout. Het was de mooiste, de meest romantische brief die iemand me ooit geschreven had, op die laatste regel na. Die vouwde ik om en daarna las ik de brief nog eens.

Die avond trakteerde ik mezelf op warme melk en koekjes in bed en zat, met m'n deken om me heen geslagen, naar de brief op tafel te kijken alsof het een kostbaar verjaardagscadeau was. Een man hield van me. Een stille, verlegen kunstschilder, die me maanden in stilte bewonderd en liefgehad had. Een man hield van me. Een ernstige denker die wikkend en wegend zijn woorden op papier zette, alsof hij een toespraak wilde schrijven. Een man hield van me. Een vriend die me gisteren huilend verteld had dat hij verliefd op me was. Een man hield van me. Een minnaar die me op m'n lippen had gekust alsof hij nog nooit iemand had gekust.

Ik rolde me in het beddengoed zonder me uit te kleden en verbeeldde me dat hij het was die me warm hield. Ik streelde langs mijn eigen wang. Vince. Lieve Vince. Slaap lekker in Parijs.

Om zeven uur, ongekend vroeg voor mijn doen, schopte ik de dekens van me af om aan een drukke dag te beginnen. Er viel veel te regelen. Om te beginnen een nieuwe kamer. Daar zat nu haast achter. Voor Bob, Taylor en de rest aan de deur zouden kloppen om uitnodigingen voor m'n bruiloft te eisen, moest ik zorgen dat ik verdwenen was, zonder achterlating van adres of andere sporen. En ten tweede moest ik Vincent een brief schrijven.

Een verstandig, degelijk lijstje van dingen om te doen. Alleen de volgorde klopte niet. Plicht voorop. Eerst je huiswerk maken en dan pas buitenspelen. Het lekkerste tot het laatst bewaren. Het paste niet bij het feestelijke gevoel waarvan ik sinds gisteravond zeker wist dat het gerechtvaardigd was en nooit meer weg zou gaan.

Ik wilde Vincent een brief schrijven. Dat zou ik potverdomme doen ook en wel nu.

Ik zocht papier, trommelde Klaus de Oostenrijkse ober uit zijn bed voor een pen en een potje inkt, en zette me aan tafel om te gaan schrijven, met een bord ontbijtpap naast me.

Het bleek moeilijker dan gedacht. Om te beginnen de aanhef.

Ik wist wat Vincent met 'Liefste Adrian' bedoelde: het was het tederste wat hij op papier durfde te zetten. Maar het drukte in de verste verte niet uit wat ik hem wilde vertellen. Hij was mijn liefste, maar nog veel meer dan dat.

Liefste Vincent, mijn Lancelot, mijn Parcifal, mijn ridder, mijn redder, mijn sprookjesprins, mijn allerschattigste verlegen kluns, mijn alleronhandigste-kusser-ter-wereld-maar-je-leert-het-nog-wel, mijn was-je-maar-hier, dan-zouden-we...

Ik hield het bij liefste, want ik vermoedde dat Vincent al die andere dingen niet zou begrijpen, er misschien wel door in verlegenheid gebracht zou worden. Hij mocht niet schrikken van mijn brief.

Ruim tweeënhalf uur zwoegde ik op een liefdesbrief die door elke zedencommissie, en dus ook door Vincent, goedgekeurd zou worden. Een bijna onmogelijke opgave, maar al doende kreeg ik er plezier in. Het was als het versturen van een gecodeerde boodschap. 'Jij bent het laatste waar ik aan denk voor ik in slaap val' betekende: 'Ik heb gisteravond in bed net gedaan of jij naast me lag'. En 'Voor altijd de jouwe' was heel stiekem hetzelfde als: 'Ja, dat beloof ik, voor altijd en eeuwig, in voor- en tegenspoed!'

Toen de brief klaar was, drukte ik (niet te geloven!) drie kussen op drie kruisjes onderaan en begon hem, ietwat bezorgd, door te lezen op spelfouten. Ik wilde niet dat Vincent de indruk zou krijgen dat ik dom was. Het bleek nogal mee te vallen. Ik had alleen mijn twijfels over het woord 'verknocht' en probeerde me te herinneren hoe dat ook alweer geschreven stond in het woordenboek waarmee ma ons probeerde te leren praten als de kinderen van een lord en niet die van een caféhouder. Ik nam de enige overgebleven roos in mijn hand om er met mijn kledingborstel voorzichtig het vuil af te stoffen. Net toen ik hem in de envelop wilde stoppen, klonken er voetstappen op de gang. Een tel of wat later roffelde er een vuist op de deur. Ik schrok op, omdat ik even dacht dat het Bob was, die me op kwam zoeken om me een paar klappen terug te betalen. Maar de roffels klonken veel te vrolijk voor Bob. Bovendien werden ze begeleid door een stem die over de hele zolderverdieping te horen moest zijn: 'Adie, ben je thuis? Doe 's open!'

Een mooie, volle, luide stem die klonk als een klok, of als mijn zus Mary Ann.

Ik schoof mijn brief snel achter de afwasteil, waar hij hopelijk uit het zicht lag, en rende naar de deur om open te doen.

Meteen had ik de volle lading Mary Ann om mijn nek hangen: twee mollige armen, parfum, een vosje met kraaloogjes en kriebelend kant. Ze lachte kuiltjes in haar wangen. Ik had haar in tijden niet meer zo vrolijk gezien. Sinds een dokter het doodvonnis over haar theatercarrière had uitgesproken, had ze niet veel meer gelachen.

‘O, zie je wel: je bent er wél! O, Adie, ik heb een verrassing voor je! Je raadt het nooit! Raad ’s!’

Ik deed mijn mond open, maar kreeg niet de kans om te raden, omdat Mary Ann in haar uitgelaten bui alweer van gedachten veranderd was: ‘Nee! Nee! Sst, Adie! Kom mee! Ik ga het je laten zien! Je moet het zien! Het is zo leuk! Het is zo... Kom nou toch mee!’

Ze trok me aan m’n arm, terwijl ik met haar mee lachte en aan de brief dacht die ik wilde versturen zodra Vincents telegram arriveerde. Daar wilde ik op wachten.

‘Druk. Werk. Boodschappen. Was. Afwas,’ protesteerde ik.

Dat kon allemaal later, volgens Mary Ann. Ik moest nú meekomen. Nu. Geen smoesjes. Ze had een verrassing voor me die tien keer leuker was dan een verjaardagscadeautje.

‘Wat dan? Wat?’ vroeg ik, aangestoken door haar vrolijkheid.

Mary Ann pakte mijn jasje van het bed en haalde mijn overjas en hoed.

‘Als je dat wilt weten, moet je niet zeuren en gewoon meekomen, Adie. Hier, trek je jas aan. We gaan met de tram.’

Om de beslissing gemakkelijker voor me te maken, begon ze me aan te kleden. Mary Ann was, als ze op dreef was, net zo moeilijk te stuiten als een lawine. Maar je nam het haar nooit kwalijk, omdat de lawine je altijd meesleepte naar een dal waar het feest was. Ik begon te denken: dat telegram kan nog uren op zich laten wachten. Mijn brief heb ik toch al af. Op huizenjacht gaan kan vanmiddag ook nog.

Toen ze me mijn hoed opzette, ging ik voor de bijl.

‘Je zult niet weten wat je ziet, broertje.’

Ik liet me meevoeren naar de gang, waar ik me de ps op Vincents brief herinnerde: 'Pas goed op deze brief. Laat hem niet in verkeerde handen vallen.'

Met een smoesje ging ik terug naar binnen, stak Vincents brief in mijn zak en nam ook de mijne mee. Ervan overtuigd dat ik niets belangrijks vergeten was, sloot ik de deur achter me en ging met Mary Ann mee. Op weg naar de tweede grote verrassing in twee dagen. Het kon niet op in Adrian Mayfields nieuwe, fantastische leven.